

[Arne Melchior]

ret villig til at gå ind på spørgsmålet om abonnementsordningen på Det kgl. Teater. Jeg vil godt benytte lejligheden endnu en gang til at sige, at jeg har stor respekt for folk, der køber billetter i abonnement. Det manglede bare andet. Det er da pænt. Det viser en stor teaterinteresse. Det drejer sig om 12.000 mennesker i dette land. National-scenen, hele landets skueplads for opera, ballet, skuespil og forhåbentlig også musical og operette, har af hensyn til 12.000 menneskers store teaterinteresse en helt forkvaklet programlægning og er nødt til at spille forestillinger, som der i øvrigt ikke hos det store publikum er interesse for, af hensyn til så lille en kreds – hvert enkelt menneske i øvrigt sin værdighed i ære. For så lille en kreds i dette forhold er man nødt til at tage disse skema-, disse planlægningshensyn, som fuldstændig stiller både det rationelle, det økonomiske og efter min mening også det kunstneriske på hovedet. Men det er der ingen der gider tale om, o.k.

Så skal jeg kommentere ændringsforslagene. Vi kan stemme for dem alle fire. Vi stemmer altså for ministerens tilsagn om at indsætte ordet »indtil« 175 mill. januar 1980-kroner. Ikke fordi vi tror, det lykkes, men fordi vi da meget gerne vil se det lykkes. Jeg vil i denne forbindelse bede ministeren om at bekræfte, når hun tager ordet, at tilsagnet på side 1 i betænkningen, som udtrykkelig nævner »samtlige omkostninger, herunder arkitekt- og ingeniørhonorarer«, også er inklusive ejendommenes erhvervelse. Det har vi fået bekræftet før, men når man nu går i detaljer her, var det naturligt at sige, at det er inklusive ejendommenes erhvervelse. Vi synes altså, at det er en flot måde.

Jeg vil gerne understrege, at vi gerne ville have ofret et større beløb. Det afgørende for CD er ikke beløbets størrelse – nu ved jeg jo ikke, om jeg sidder her i stolen, når det bliver aktuelt, og det bliver nok desværre aktuelt – men når der yderligere skal bevilges, tør jeg slet ikke sige, at CD ikke vil stemme for det, for så bliver det en nødvendighed. Det er altså ikke beløbets størrelse, der er afgørende for os i denne sammenhæng, det er, at beløbet anvendes så korrekt som muligt, og at man får så meget god ud af disse penge som muligt. Det er altså den tvivl, der nager os. Men vi stemmer for dette tilsagn, som

ganske flot, efter min mening dumdrigtigt flot, er givet.

Vi stemmer også for, og vi er for øvrigt medforslagsstillere til, ændringsforslag nr. 2 om en afslutning af forhandlingerne med personalet på en given dato, 1. april 1982. Jeg må have lov til en lille kende at håne det flertal, som i betænkningen siger, at det er en forudsætning for tilslutning til lovforslaget fra flertallets side, at forhandlingerne kommer til at gå godt. Men hvornår de skal være færdige, og hvor godt de skal gå, siger man ikke noget om. Jeg synes, det er en floskel og en meget letsindig floskel at komme med, og derfor kan vi altså støtte det af fru Mette Madsen opfundne ændringsforslag nr. 2.

Vi støtter også ændringsforslag nr. 3 og 4, der jo hænger sammen. Vi støtter dem ikke, fordi vi sætter ind på at bevare de tre kunstarter under samme tag, under samme institution, for vi tror ikke, at de fem kunstarter, det i virkeligheden drejer sig om, kan få tilstrækkelig udfoldelse på de to scener på Kgs. Nytorv. Jeg har før udkastet tanker om, at man kunne inddrage en anden eksisterende teaterbygning i København; måske det kan være Østre Gasværk, måske skal der bygges noget nyt.

Men vi vil foreløbig sige, at flertallet i dag tager en ordentlig slurk, og den vil vi godt sige velbekomme med og se lidt an, før der skal bevilges et beløb, om hvilket man kan sige, som en tidligere ordfører har sagt, at det ikke i sig selv er stort, men at det forpligter til at gå videre med et teater et andet sted. Det vil vi vente med at se på, indtil vi nu ser forløbet, ikke mindst efter de 9 måneder, som er tilsagt.

Jeg ønsker kulturministeren til lykke, og jeg ønsker kulturministeriet og Det kgl. Teater lykke til. Min skepsis må gerne blive gjort til skamme. Jeg skal være den første til at gratulere én gang til, når dette viser sig at kunne ske fyldest.

(Kort bemærkning).

Enggaard (V):

Det er med tøven, jeg tager ordet i en kort bemærkning, fordi det er i kanten af emnet. Men foranlediget af hr. Arne Melchior, der oplyste tinget om, at sortebrødre og gråbrødre i virkeligheden er det samme, vil jeg gerne oplyse, at »sortebrødre« i henhold til Nor-